N°. 20. A°. 1835.

MAANDAG DEN 9den MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den 4 Maart* 1835.

Alzoo de navolgende personen zich bij rekesten aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om *Brieven van Manumissie* voor de na te melden Slaven, te weten:

J. ZAAL en H. M. KAMMEDER, als gesubstitueerde Executeuren in den Boedel P. C. NOIZEUX, om *Brieven van Manumissie* voor de Slavin *Amba* of *Jacoba*; aankomende gemelden Boedel.

BAREND CALGREN, voor de Slavin *Ketty*; hem in eigendom toebehoorende.

JAN BALTHAZAR DE CROS, voor de Slavin *Magdalena*; hem in eigendom toebehoorende.

ELISABETH JACOBA van BROWN, voor den Slaaf *Johannes*; haar in eigendom toebehoorende,

JOHANNES SERVAS, voor de Slaven *Dido* en *Jacobus*; hem in eigendom toebehoorende.

GRACIA DE LA PARRA, voor de Slaven *Richard* en *Jacques*; haar in eigendom toebehoorende.

DIENTJE PETRONELLA BECKER, voor de Slavin *Leentje*; haar in eigendom toebehoorende.

MARIA van WOLFF JULIAANS, voor de Slaven *Dauphijn* en *Fannij*; haar in eigendom toebehoorende; — en

JASON EVERHARDUS van SCHELKES, voor den Slaaf *Everhardus Hendrik*; hem in eigendom toebehoorende,

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren op te roepen, alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 4 Maart 1835.

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de *Zetting van het BROOD*, bepaald is, als volgt:

Een BROOD van 8 Centen, moet wegen 8 Oncen.

En dat van 4 Centen, 4 Oncen.

Wordende alzoo alle Broodbakkers gelast, zich daarna te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 30 December.

In de zitting der Belgische kamer van Vertegenwoordigers van den 16 December zijn de beraadslagingen voortgezet over het voorstel des ministers *d'Huart*, tot het heffen van tien opcenten van alle de belastingen, ten einde daaruit de kosten van wapening, in het geval eener hervatting der vijandelijkheden, te bestrijden. De heer *Desmanet de Biesme* kwam dadelijk in die zitting met het voorstel ter baan, om het wets-artikel, wegens deze buitengewone heffing uit de begrootingswet te ligten en daaromtrent eene afzonderlijke wet in te dienen. Dit voorstel vond dadelijk bij sommige leden ondersteuning; doch de minister der geldmiddelen verklaarde zich stellig daar tegen; meenende hij, zoo doende eerst na den 1 Januarij omtrent de buitengewone heffing zou kunnen worden beslist, en dus het doel van den maatregel, welke met dien dag in werking komen moest, gemist zoude zijn. De minister van buitenlandsche zaken, *de Muelenaere*, op eenige vroeger gemaakte bedenkingen antwoordende, zeide, dat wel de vriendschappelijke gezindheid van Frankrijk en Engeland jegens *Belgie* altijd dezelve was; maar dat het uit ontvangene narigten bleek, dat Holland zijne strijdkrachten vermeerderde, zonder het noodzakelijk, ja onvermijdelijk was, dat Belgie hetzelfde deed, ten einde zich niet aan eenen onverhoedschen overval bloot te stellen. De Fransch-Belgische minister van oorlog baron *Evain* las een breedvoerig verslag voor, waarvan de wezenlijke inhoud in de Brusselsche bladen nog niet wordt medegedeeld, maar waarin hij, volgens die bladen, beweerde, „dat, blijkens ontvangene narigten, Holland alle zijne vestingen en zijne militaire stellingen versterkte, de overeenkomsten wegens leveringen van mond- en krijgsbehoeften vernieuwde, nieuwe leveringen deed plaats hebben, en de manschappen, zoo wel van het staande leger als van de schutterijen, onder de wapenen riep." De minister verklaarde nader, „dat hij voor de volgende gebeurtenissen niet verantwoordelijk wilde zijn, indien men het gevraagde krediet weigerde."

Op eene nieuwe bedenking van den heer *Coghen*, zeide de minister *de Muelenaere* onder anderen: „De eerste regelen der voorzigtigheid vorderen, om zich tegen eene aanranding te beveiligen. Deed de regering dit niet, dan zou zij hare pligten verzuimen en men het regt hebben, om haar van strafbare onverschilligheid en verzuim te beschuldigen. Gij wilt toch niet, dat in 1835 zich herhale, wat in 1831 is voorgevallen? Zoo op dat tijdstip geschikte maatregelen bij tijds genomen waren geworden, en het leger op onze grenzen eene goede verdedigende houding had aangenomen, dan zouden wij den strijd met Holland niet hebben behoeven te duchten. Belgie, thans in soortgelijke omstandigheden geplaatst, moet zich grootmoediglijk de opofferingen opleggen, die deszelfs onafhankelijkheid vordert, Door thans voor het u voorgedragen wets-artikel te stemmen, zult gij aan de wenschen en bedoelingen uwer lastgevers beantwoorden, die bovenal willen, dat het Belgisch volksbestaan gehandhaafd en onze grenzen geëerbiedigd worden. Voorzeker wilt gij niet, dat uw grondgebied overheerd worde, dat uwe schoone steden in de magt des vijands vallen. Gij moogt niet wachten, tot die vijand voor uwe poorten staat. Gij hebt den minister van oorlog gehoord. De kamer behoort hem vertrouwen te schenken. Hij verdient dit, en zal de fondsen niet gebruiken dan voor zoo verre zij voor de verdediging des lands volstrekt noodig zullen zijn;" enz.

Niettegenstaande deze aanmaningen, beweerde de heer *H. de Broekere*, dat het ministerie de kamer misleidde; dat hetzelve in het eerst eene volkomene gerustheid wegens den gang der zaken had aan den dag gelegd, sedert eenigzins van houding was veranderd om de verlangde som te verwerven, en thans, bemerkende, dat de voorgestelde wetsbepaling in gevaar stond van verworpen te worden, eensklaps een toon voerde, als of de vijand reeds voor de poorten stond. Hij vroeg, waarom men niet dadelijk die onrustende berigten wegens de wapeningen in Holland der kamer had medegedeeld? Doch de minister *de Muelenaere* antwoordde, dat dezelve nu eerst ontvangen waren!

Gedurende den verderen loop der zitting werd veel getwist over de denkbeelden van sommige leden, die geenzins op alle de belastingen gelijkelijk de buitengewone heffing wilden doen drukken, maar de opcenten der grondbelasting op meer dan 10 en die der andere belastingen op een lager bedrag bepaald wilden hebben. Ook ontstond er eene woordenwisseling tusschen *Montagnard* of lid der bergpartij, die de laatste vroeger omtrent den eersten heeft gebezigd. De minister behielp zich met de vreemdklinkende verontschuldiging, dat hij geenzins de vroegere Fransche bergpartij op het oog had gehad, maar slecht op de omstandigheid had willen zinspelen, dat de heer *Gendebien* en zijne vrienden gewoonlijk op de hoogstgelegene banken in de vergaderzaal gezeten waren.

Ten slotte werd het voorstel van den heer *Desmanet*, hetwelk de strekking had, om de beraadslaging wegens de tien opcenten te doen uitstellen, verworpen. In de zitting van den 17 moest over het uitschrijven der buitengewone heffing zelve worden beslist. Men twijfelde te Brussel niet, dat de kamer thans, na hetgeen de minister van oorlog over de bij hem, zoo het heet, ontvangene narigten heeft gelieven te zeggen, de 10 opcenten zou toestaan. De Brusselsche *Emancipation*, die anders gewoonlijk in den geest der Belgische gezagvoerders geschreven wordt, zegt, dat het hem zeer twijfelachtig voorkomt, of de wapeningen in Holland wel werkelijk plaats hebben.

De Belgische vertegenwoordigers hebben dezer dagen het dragen van een zilveren plaatje op de borst, waarop het woord: REPRESENTANT gegraveerd is, als onderscheidingsteeken aangenomen. Het ontbreekt in de kleine Brusselsche blaadjes reeds niet aan spotternijen met dit onderscheidingsteeken, dat de volksvertegenwoordigers, zoo zij zeggen, naar postillons doet gelijken. Bij de viering van Vorst *Leopolds* verjaardag op den 16 dezer, zijn de vertegenwoordigers voor het eerst met dit plaatje in het openbaar verschenen.

In een der Fransche dagbladen vindt men de volgende beschrijving van den

Heer *Dupin*, President van de kamer der afgevaardigden:

Dupin heeft zijne zaken op dien voet gebragt, dat hij zoo min onder eene restauratie, als eene republiek of onder de heerschappij der oppositie van de linker zijde, eene rol kan spelen; dat hij met Koning *Lodewijk Filips* staat of valt. — De Koning laat hem morren, zelfs in zijn eigen paleis; hij weet toch dat deze verscheurende wolf in den grond slechts een onschuldig lam is. *Dupin* staat tot den Koning in deszelfs betrekking, als tot heeren en pachters, die hem tot afgevaardigde verkozen hebben. Norsch, hard, bijtend tegen den middelstand, hoogmoedig tegen zijne ambtgenooten, opzettelijk onkeusch en verachtelijk tegen adel en pairs, spotachtig, half als een beschermer, half als een bestraffer tegen de geestelijkheid, is hij de gehoorzame eigenaar der kleine burgers en boeren van zijn departement, groet ze allen zeer beleefd, trekt den boerenrok aan, ploeg ook somwijlen, zit aan den boerendisch aan, glimlacht tegen de meid, drinkt met den gemeenen man, en laat hem in de hoogste vervoering uitroepen: »Die *Dupin* dat is een man, die is niet grootsch, hij heeft mij gegroet, hij heeft mij toegelagchen, hij heeft bij mij gegeten, mijne kaas geproefd, mijne wijn gedronken; ik heb aan zijne tafel gezeten, van zijn pastij gesmuld; leve onze afgevaardigde, eeuwig zij en blijve hij onze afgevaardigde!

MENGELINGEN.

EENZAAMHEID EN LEVEN.

In ons zoogenaamd gezellig verkeer spreidt de meerderheid ten toon, meer dan zij in waarheid bezit; en hiermede worden avonden verspild als of het minuten waren. Hij, die door waarachtige zucht tot vorming gedreven wordt, ergert zich in het brommende gegons van tijddoodende *Assemblées*; hij ontvlugt dezelve, afgezonderd op zijne kamer, neemt hij welgemoed de pen op, ware het slechts om voor eenige oogenblikken zijn gemoed lucht te geven; hij schept denkbeelden; want zijn geest is vrij, en die vrijheid is alles wat de man behoeft, die naar hooger doel streeft. Nu geniet hij eindelijk meer, dan bij het genot van den zuiversten Johannisberger of Rudesheimer, waarbij de welleventheid hem gebiedt, vaak den holbreinigen nietsling aan te hooren, uit wiens mond een voortdurende klaterende stroom van onzin voortkomt. Daar gevoelt hij, dat de groote wereld niet altijd de goede wereld is. De zoogenaamde *bonne société* moge meestal schuldeloos zijn voor het oogenblik; zij is stellig nadeelig in de gevolgen, al ware het dan ook slechts daarom, dat men, haar volgende, de gelegenheid laat voorbij gaan, zich zelven te vormen. Nooit gevoel ik mij zelfstandiger, nooit ben ik beter overtuigd, dat ik leef, dan wanneer ik den nutteloozen visitenmaker mijne deur toesluit, en ik boven zijn gesnap mijne eenzaamheid verkies. Mijne mismoedigheid is nooit zoo groot of zij wordt dan gelenigd, wanneer ik mij met mijzelven of met een goed boek bezig houdt.

Dwaas noem ik intusschen ook hem, die blindelings allen omgang met menschen ontvlugt. Men kan alle menschen genegen zijn, hen helpen in nood, overal zoeken wel te doen — en toch een vijand zijn van die gezelligheid, die ons alleen doet zien, wat anderen willen schijnen, en niet wat wij werkelijk zijn. Wereldzin doet ons de vrienden onzer jeugd vergeten, die zoo veel tot de vorming van ons hart hebben bijgebragt. Eenzaamheid, daarentegen, doet ons in stillen weemoed hunnen omgang herdenken; en menigeen vindt daarin de bemoediging om door eigene krachten te voltooijen, wat hij in hun verkeer begon.

Het is goed voor den mensch niet altijd door de hand der liefde of vriendschap geleid te worden; ook afgescheiden daarvan moeten wij kunnen handelen, om in den kampstrijd tegen het lot vast te kunnen staan, welke wederwaardigheden des levens ons ook drukken. Men geve ons in dat geval slechts vrijheid van denken. Welke slagen ons ook treffen, wanneer wij op het punt staan er onder te bezwijken, dan gevoelen wij in stille afzondering vaak het vuur, de kracht, de geestdrift van onze jongelingsjaren herleven; en onze vrije geest verheft zich als op arendsvleugelen boven datgene, hetwelk ons met een hart, vatbaar voor ijdelheid en wereldzin, zou kunnen vernietigd hebben. Daarom is het voor ons zoo nuttig op ons zelven te leeren vertrouwen. Het kind, dat altijd deszelfs schreden door de moederlijke hand ziet schragen en leiden, leert nimmer vast staan. Hij, die derhalve alleen op eigen krachten steunt, en zijne eigene krachten poogt te ontwikkelen, vormt in zijne eenzaamheid even stoute als vast beradene plannen, die onmisbaar medewerken tot versterking van hart en geest; ook wanneer derzelver uitvoering schijnbaar zijne krachten te boven gaat. Hij leert strijden, en hoe langduriger de strijd is, des te meer ontwikkelen zich ook eene veerkracht, een onwrikbare moed, die hem eindelijk het doel van zijn streven zullen doen bereiken.

DE MIJNEN VAN POTOSI.

Potosi is zijne vermaardheid verschuldigd aan de talrijke mijnen, die in alle rigtingen de *cerro* van Potosi doorsnijden; de *Duscrubidora*, later de *Conterio* genoemd, de mijn *del Estano*, *la Rica* en *de Mendicta* zijn de voornaamste. In 1803 waren er in het geheel 97 groeven of *bocas*, zoo als die door de Spanjaarden genoemd worden. Volgens de opgave van Fransche landmeters, is de kruin van dezen vermaarden berg 4887 ellen hoog, terwijl het hoogste punt, waar gegraven werd, 4855 ellen van den voet des bergs was; zoodat de mijnwerkers op eene hoogte, zelfs boven die van den Montblanc, arbeiden! De buitengewone overdrijvingen, welke men in alle aardrijkskundige werken vindt, en de uiteenloopende verhalen der reizigers nopens de hoeveelheid zilver, welke deze berg oplevert; nopen ons om hier den uitslag der geleerde nasporingen van den Heer VON HUMBOLDT te geven. De berg van Potosi alleen, zegt deze beroemde reiziger, heeft sedert deszelfs ontdekking in 1545 tot op onze dagen, en wanneer wij slechts het zilver rekenen, waarmede men de koninklijke regten heeft betaald, eene massa van zilver ter waarde van ongeveer *f* 2,800,000,000 opgeleverd. Een Engelschman, de Heer PENTLAND, die onlangs eene wetenschappelijke reis naar dit land heeft gedaan, heeft, volgens nasporingen uit officiele bescheiden, bewezen, dat de mijnen van Opper-Peru, waarvan het zilver gemunt is of de geregelde regten te Potosi betaald heeft, aan zilver 1,614,145,538 zware piasters (omstreeks *f* 4,000,000,000) hebben opgebragt. Wanneer wij de door den Heer VON HUMBOLDT geleverde bescheiden vergelijken met die van ADAM SMITH en van den Abt DE RAYNAL, kunnen wij, door elkander gerekend, de jaarlijksche opbrengst van de mijnen der nieuwe wereld, onder het beheer der Spanjaarden en in het begin dezer eeuw, op pond st. 8,500,000 (*f* 102,000,000) begrooten.

De bekende Natuurkundige *Samuel Herepath* heeft voor de zoogenaamde dronkenschaps-kommissie het volgende merkwaardige verslag uitgebragt over eene voor deze kommissie in verhoor staande vrouw; deze vrouw, de tante van een der uitmuntendste zangers, is eene verharde brandewijnzuipster. Al hare kinderen, 4 zonen en 2 dochters zijn wegens verschillende wanbedrijven getransporteerd. Nu dat zij haar gansch vermogen verdronken had, heeft zij hare tanden uit den mond, tot op drie na, verkocht om hare verfoeijelijke gewoonte bot te kunnen vieren. Onlangs wilde zij zich ook eenen dezer drie overige tanden laten uittrekken, doch de geringe prijs, dien de Dentist haar voor denzelven bood, kwam haar voor geene toereikende vergoeding voor de te lijden pijn bij de operatie te zijn, en zij begaf zich derhalve tot eenen arts, aan welken zij haar lijk verkoopen wilde. De arts wilde het onder die voorwaarde koopen, dat zij zeker geneesmiddel onderscheiden malen 's weeks tot zich nemen zoude; door zij intusschen vermoedde dat de arts daarmede geen ander doel had dan om des te sneller in het bezit van het gekochte te komen, sprong de koop af.

ADVERTISSEMENTEN.

SCHEEPSTIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 6 dezer, het Schip *Maria Anna*, Kapt. E. P. BRONS; lading: 240 vaten Suiker, 98 balen schoone en 3 dito Vuile Katoen en 9 vaten Malassie.

Den 7, het Schip *Wilhelmina*, Kapitein J. N. KLINT; lading: 503 vaten Suiker en 20 balen schoone Katoen. — Beiden naar *Amsterdam*.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de ERVEN J. BRINK.